

Прокуратура України

ОФІС ГЕНЕРАЛЬНОГО ПРОКУРОРА

вул. Різницька, 13/15, м. Київ, 01011 факс: (044) 280-26-03

e-mail: office@gp.gov.ua, web: www.gp.gov.ua

Код ЄДРПОУ 00034051

№ _____

На № _____ від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення

місто Київ

12 травня 2022 року

Старший прокурор групи прокурорів у кримінальному провадженні № 42022000000000491 – прокурор другого відділу організації процесуального керівництва та підтримання публічного обвинувачення управління нагляду за додержанням законів органами центрального апарату Національної поліції України Департаменту нагляду за додержанням законів Національною поліцією України та органами, які ведуть боротьбу з організованою та транснаціональною злочинністю Офісу Генерального прокурора Никифоренко Юрій Леонідович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 42022000000000491 від 20.04.2022, встановивши наявність достатніх доказів, а також у зв'язку із виникненням підстав для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), відповідно до ст. ст. 36, 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Кочерміну Ренату Дмитровичу, 06.11.2001 року народження, уродженцю м. Ніколаєвськ-на-Амурі, Хабаровського краю російської федерації, росіянину, громадянину російської федерації, зареєстрованому та проживаючому за адресою: Хабаровський край, м. Ніколаєвськ-на-Амурі, вул. Хабаровська, буд. 31А, кв. 40, раніше не судимому,

про підозру у розбої, вчинюваному щодо населення в районі воєнних дій, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 433 КК України.

Встановлено, що 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Союз Радянських Соціалістичних Республік (правонаступником якого з 1991 року є російська федерація (далі - рф), Українська

Радянська Соціалістична Республіка (правонаступницею якої з 1991 року є Україна) та ще 49 держав-засновниць, а згодом до вказаної міжнародної організації прийняті інші держави світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 21.12.1965 «Про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав, про забезпечення їх незалежності і суверенітету» закріплено, що держави не мають права втручатися прямо чи опосередковано з якої б то не було причини у внутрішні та зовнішні справи іншої держави.

Кожна держава має невід'ємне право обирати свою політичну, економічну, соціальну та культурну систему без втручання в будь-якій формі з боку будь-якої іншої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 «Про неприпустимість інтервенції і втручання у внутрішні справи держав» закріплено, що держави не мають права здійснювати інтервенцію або втручання в будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні чи зовнішні справи інших держав.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 24.10.1970 «Про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН» закріплено принцип, згідно з яким держави утримуються в своїх міжнародних відносинах від силових погроз або застосування сили, як проти територіальної цілісності або політичної незалежності будь-якої держави так і будь-яким іншим чином несумісним з цілями ООН. Така загроза силою або її застосування є порушенням міжнародного права і Статут ООН.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від загрози силою або її застосування з метою порушення існуючих міжнародних кордонів іншої держави або у якості засобу вирішення міжнародних суперечок, в тому числі територіальних суперечок, і питань, що стосуються державних кордонів.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України.

Згідно з указаним документом територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнано значною кількістю держав світу, у тому числі 05.12.1991 російською федерацією.

31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Ради з безпеки та співробітництва в Європі укладено Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ).

Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих кордонів між Україною та російською федерацією та розбудову відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, незастосування сили або загрози силою, невтручання у внутрішні справи.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною та недоторканою.

При цьому, ст. 41 Конституції України визначено, що кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним.

Більш того, 03.01.1955 в Україні набрала сили ратифікована (із застереженнями) 03.07.1954 Конвенція про захист цивільного населення (Женева, 12 серпня 1949 року, далі - Конвенція). Відповідно до Закону України «Про зняття застережень України до Женевських конвенцій про захист жертв війни від 12 серпня 1949 року» № 3413-IV від 06.02.2006 відповідні застереження до Конвенції скасовано.

Згідно статусу Конвенції встановлено, що вона 10.05.1954 ратифікована уповноваженими представниками російської федерації.

Відповідно до статті 1 Конвенції високі Договірні Сторони зобов'язуються дотримуватися та забезпечувати дотримання цієї Конвенції за всіх обставин.

Статтею 2 Конвенції передбачено, що вона також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Статтею 4 Конвенції встановлено, те що особи, які перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до статті 33 Конвенції встановлено заборону пограбувань.

Статтею 147 передбачено серйозні порушення Конвенції, та становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

В порушення вищевказаних умов міжнародних договорів та ігноруючи положення Конституції України, 24.02.2022 вище політичне та військове командування російської федерації розпочало агресію та вторгнення до суверенних кордонів України.

Так, Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб.

Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX затверджено Указ Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні».

Зокрема, за результатами воєнних дій, 08.03.2022 збройними силами російської федерації незаконно окуповано село Богданівка, Броварського району Київської області. В подальшому силами Збройних сил України 28.03.2022 село Богданівка, Броварського району Київської області деокуповано.

Так, Кочермін Ренат Дмитрович, 06.11.2001 року народження, будучи командиром взводу національної гвардії рф, спільно із іншими невстановленими військовослужбовцями рф, реалізуючи свій злочинний умисел, 09 березня 2022 року, приблизно о 11 годині 00 хвилин, діючи умисно, з корисливих мотивів, маючи на меті незаконне збагачення разом із іншими невстановленими військовослужбовцями рф, перебуваючи поблизу домоволодіння № 9 по вулиці Травневій у селі Богданівка, висловлюючи погрози фізичної розправи над особами, які на той час перебували на території домоволодіння і переховувались у погребі та де на той час перебував потерпілий Кот Володимир Васильович, 21.02.1959 року народження, демонструючи предмети схожі на зброю типу «Автомат Калашнікова» та погрожуючи їх застосуванням, примусили останніх вийти на ззовні. Сприймаючи вказані погрози фізичної розправи як реальні, побоюючись за своє життя, потерпілий та його рідні були вимушені підкоритися незаконним вимогам військовослужбовців російської федерації.

Надалі, Кочермін Р.Д., спільно із невстановленими військовослужбовцями рф, висловлюючи погрози фізичної розправи над потерпілим, демонструючи предмети схожі на зброю типу «Автомат Калашнікова» та погрожуючи їх застосуванням, без згоди потерпілого примусили його перебувати поблизу житлового будинку за вищевказаною адресою де Кот В.В. утримувався проти його волі без змоги покинути цю ділянку місцевості у період часу приблизно 30 хвилин.

У цей час, Кочермін Р.Д., спільно із невстановленими військовослужбовцями рф, з метою заволодіння майном Кота В.В., висловлюючи погрози фізичної розправи над останнім, тобто насильством, небезпечним для життя та здоров'я останнього, діючи умисно, з корисливих мотивів, маючи на меті незаконне збагачення, демонструючи предмети схожі на зброю типу «Автомат Калашнікова» та погрожуючи їх застосуванням, незаконно заволоділи його речами, а саме:

- мобільним телефоном марки «Samsung Galaxy» у корпусі чорного кольору, вартістю 3 000 гривень 00 копійок;
- сім-картою мобільного оператора «Київстар» з номером телефону +38097-232-51-43, яка не представляє матеріального інтересу для потерпілого.

Та в подальшому речами, які на той час перебували у приміщенні житлового будинку за адресою село Богданівка, вулиця Травнева, будинок № 9 та належали Коту В.В., а саме:

- грошовими коштами в розмірі 163 000 гривень 00 копійок;
- елементами чоловічого одягу, які не представляють матеріального інтересу для потерпілого.

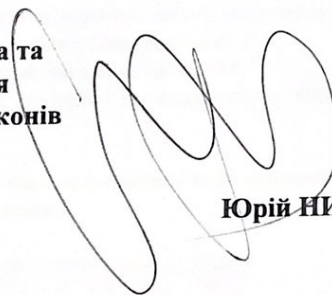
Майно, яким заволоділи у результаті розбійного нападу вчиненого відносно населення в районі воєнних дій Кочермін Р.Д., спільно із іншими невстановленими військовослужбовцями рф, помістили частково до кишень своєї військової форми у яку вони були одягнуті, а частково винесли з приміщення будинку у своїх руках, та вжили дій щодо неможливості їх викриття правоохоронними органами, залишивши місце вчинення злочину.

Таким чином, діями Кочерміна Р.Д. та інших невстановлених військовослужбовців рф, які діяли умисно, з корисливих мотивів, потерпілому

Коту В.В. на момент вчинення злочину було завдано матеріальний збиток на загальну суму 166 000 гривень 00 копійок.

Таким чином, досудовим розслідуванням встановлена наявність достатніх доказів для обґрунтованої підозри Кочерміна Р.Д. у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 433 КК України – у розбої, вчинюваному щодо населення в районі воєнних дій.

Старший прокурор групи прокурорів
у кримінальному провадженні № 4202200000000491 –
прокурор другого відділу
організації процесуального керівництва та
підтримання публічного обвинувачення
управління нагляду за додержанням законів
органами центрального апарату
Національної поліції України
Офісу Генерального прокурора

Юрій НИКИФОРЕНКО

Процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідом.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи

бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані дотримуватися вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Підозрюваний: _____
(підпис, ініціали, прізвище)

«__» год. «__» хв. «__» _____ 2022 року

Захисник: _____
(підпис, ініціали, прізвище)

«__» год. «__» хв. «__» _____ 2022 року

Підозрюваному у відповідності до вимог ст.ст. 20, 276, 277 КПК України повідомлено та роз'яснено права підозрюваного, передбачені наступними нормами чинного законодавства України.

Повідомлення про підозру здійснив, письмове повідомлення про підозру вручив, права повідомив і роз'яснив та вручив пам'ятку про процесуальні права підозрюваного:
